

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobkyně: **S. B. U. s. r. o., IČO X**
sídlem S. n. 331, X H.
zastoupená advokátem Mgr. Ondřejem Vaňkem
sídlem Riegrova 379/18, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2020, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V posuzované věci byl spor o to, jestli správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, než obvinil z přestupku žalobkyni coby provozovatelku vozidla a dále, jestli správní orgán vydal usnesení o nenařizení ústního jednání dříve než rozhodnutí o přestupku.
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí (dále jen „městský úřad“) ze dne 4. 2. 2020, č. j. X. Městský úřad tímto rozhodnutím uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZSP“).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

3. Žalobkyně se měla dopustit přestupku podle § 10 odst. 3 ZSP tím, že nezajistila, aby při užití vozidla Audi, RZ X (dále jen „vozidlo“), v provozu na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče (dále jen „řidič“) a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 12. 7. 2019 v 16.54 h na ulici V. v obci Valašské Meziříčí poblíž proluky na ulici Příční blíže nezjištěný řidič řídil vozidlo ve směru jízdy k obci Vsetín rychlostí nejméně 73 km/h a překročil tím nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 23 km/h (po odečtu odchylky 3 km/h). Tím se řidič dopustil přestupku podle § 18 odst. 4 ZSP. Městský úřad žalobkyni uložil pokutu 3 200 Kč.
4. **Žalovaný v napadeném rozhodnutí** uvedl, že žalobkyně na výzvu městského úřadu sdělila, že v době spáchání přestupku měl vozidlo v užívání V. Z. Žalovaná ke sporným otázkám uvážila, že V. Z. je mu z úřední činnosti znám jako pokoutní zmocněnec, který stojí v pozadí za obviněnými, ač je ve správním řízení nezastupuje (např. ve věcech sp. zn. X, X). Tvrzení žalobkyně, že vozidlo v době spáchání přestupku řídil V. Z., je nevěrohodné tím spíše, že žalobkyně ani označený řidič neuvedli žádné okolnosti, za kterých měl vozidlo řídit. Kromě toho jsou žalovanému známy další případy, kdy V. Z. prohlásil, že byl v době spáchání přestupku řidičem vozidla žalobkyně, ke které nemá žádný bližší vztah (sp. zn. X, X). Do této koncepce zapadá i to, že V. Z. městskému úřadu poradil, aby ho předvolal k podání vysvětlení, kde by sdělil, proč se o přestupek nejedná. Na ústní jednání však není právní nárok. Přestupkové řízení ovládá zásada písemnosti. Písemné vyjádření je rychlejší a hospodárnější. V daném případě je již z písemného vysvětlení V. Z. zřejmé, že se necítí být pachatelem přestupku.
5. K odvolací námitce o nařízení ústního jednání na žádost žalobkyně žalovaný shrnul, že ke zjištění skutkového stavu byly dostatečné písemné podklady ve spise a žalobkyně v odvolání neuvedla, jaké zásadní skutečnosti či důkazy chtěla na případném ústním jednání přednést. Městský úřad by byl povinen ústní jednání nařídit pouze tehdy, pokud by to bylo nezbytné k uplatnění práv žalobkyně. Přestupkové řízení je ovládáno zásadou nevěřejnosti a písemnosti. Právo na vyjádření žalobkyně může realizovat i písemně.
6. **Žalobkyně v žalobě** namítala porušení § 125f odst. 5 písm. a) ZSP, protože městský úřad neučinil nezbytné kroky ke zjištění řidiče. Žalobkyně k výzvě městského úřadu ke sdělení řidiče vozidla v době přestupku vysvětlila, že řidičem byl V. Z., nar. X, který na výzvu městského úřadu ke sdělení skutečností potřebných k určení totožnosti řidiče písemně městskému úřadu sdělil, že by měl být předvolán k vysvětlení, při kterém uvede, proč se přestupku nedopustil. Na to městský úřad věc přestupku řidiče odložil a zahájil řízení vůči žalobkyni. Tento postup byl nezákonný, neboť V. Z. měl zájem podat vysvětlení a existovala nezanedbatelná pravděpodobnost, že byl řidičem v době spáchání přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ – č. j. 9 As 260/2018-21). V. Z. nemohl podat vysvětlení písemně. Podání vysvětlení je ústním a osobním úkonem podle § 137 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), což lze dovodit z odkazu na ustanovení o předvolání a předvedení. Podle NSS je předvedení jednou z možností, jak dosáhnout zjištění řidiče vozidla. Podle žalobkyně se § 10 odst. 4 ZSP týká jen sdělení totožnosti řidiče, nikoli doznání.
7. Žalobkyně požadovala nařízení ústního jednání ve věci a městský úřad ho nenařídil. O žádosti rozhodl až po vydání rozhodnutí o přestupku. Tento postup byl nezákonný a zkrátil žalobkyni na procesních právech. Žalobkyně hodlala na rozhodnutí reagovat,

seznámit se proto se spisem a uplatnit námitky. Žalobkyně navrhla k osvědčení pozdějšího vydání rozhodnutí o nenařizení ústního jednání důkaz obávkami datových zpráv.

8. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** upřesnil, že žalobkyně na výzvu městského úřadu řidiče vozidla výslovně neoznačila, ale sdělila, že vozidlo měl v užívání V. Z. a uvedla jeho kontaktní údaje. Městský úřad ho vyzval, aby sdělil totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku a poučil ho, jaké údaje od něj vyžaduje. To V. Z. neučinil. Napsal, že má zájem se ve věci vyjádřit a poradil městskému úřadu, aby nařídil ústní jednání. Z podání Vítězlava Zdeňka nevyplývá, že byl řidičem vozidla v době spáchání přestupku. Naopak jeho podání nese známky taktizování. Městský úřad mu zaslal výzvu ke sdělení k totožnosti řidiče vozidla. Další výzva panu V. Z. k podání vysvětlení by byla nadbytečná. Naopak výzva městského úřadu byla pro Vítězlava Zdeňka příznivější, neboť s ignorováním této výzvy se nepojila hrozba pořádkové pokuty, kterou je možné uložit v případě neuposlechnutí výzvy k podání vysvětlení. Navíc městský úřad dal panu V. Z. na výběr, jestli poskytne údaje osobně, elektronicky nebo písemně. Byl to sám V. Z., kdo se nedostavil k ústnímu podání vysvětlení a odůvodnění, proč se nejednalo o přestupek. Nic mu nebránilo v tom, aby se dostavil k městskému úřadu i v jiný termín a vysvětlení podal. Namísto toho si začal s městským úřadem dopisovat. Pokud měl relevantní informace, nic mu nebránilo, aby si sám zvolil způsob jejich sdělení. Z podaného písemného vysvětlení se podává, že V. Z. žádné relevantní informace k věci neměl. Jeho předvedení či uložení pořádkové pokuty by se minulo účinkem. V. Z. ani neodůvodnil, proč je nezbytné pouze podání ústního vysvětlení. V posuzované věci šlo o přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, kdy snímek z rychloměru osvědčuje, že měření proběhlo správně. Tvrzení V. Z., že se o přestupek nejednalo, by mohlo být prokázáno jen za zcela výjimečných okolností, které by zpravidla naplnily intenzitu krajní nouze. Jeho tvrzení však nebylo zasazeno do žádného konkrétního příběhu. On ani žalobkyně nepředložili žádný důkaz, který by zpochybňoval zjištěný skutkový stav. Námitka byla pouze formálního rázu. Okolnosti věci neobsahují žádné podezření, které by bylo třeba vyvrátit svědeckou výpovědí V. Z. Osoba V. Z. je žalovanému známa z věcí sp. zn. X a X, kde zastupoval zaměstnance žalobkyně. V řízeních u žalovaného sp. zn. X a X byl pan V. Z. přímo obviněným a prezentoval se jako zaměstnanec žalobkyně. V těchto řízeních šlo rovněž o překročení nejvyšší dovolené rychlosti a provozovatelka vozidla označila žalobkyni jako nájemce vozidla a ta vždy sdělila, že nyní vozidlo řídil V. Z. Je s podivem, že žalobkyně neodkázala na knihu jízd. Rovněž reakce V. Z. byla jiná, protože odpovídal v obou citovaných případech, že byl řidičem vozidla. Z toho vyplývá, že pokud by chtěl sdělit městskému úřadu, že byl řidičem, učinil by tak. Žalobkyně ani V. Z. nevysvětlili, proč v tomto případě postupovali odlišně.
9. Posuzovaná věc se liší od věci uváděné žalobkyní v žalobě (rozsudek NSS č. j. 9 As 260/2018-21), kde provozovatel vozidla sdělil totožnost řidiče vozidla, se kterým bylo možné zahájit řízení o přestupku řidiče.
10. K námitce o nenařizení ústního jednání na žádost žalobkyně žalovaná poukázala na to, že ze správního spisu je zřejmý postup, kdy se městský úřad nejprve zabýval uvedeným návrhem. Ten byl zcela neodůvodněný, nebylo z něj patrné, co by ústní jednání přineslo nového či jak lépe by ochránilo práva žalobkyně. Usnesení o zamítnutí návrhu je datováno 3. 2. 2020 a vypraveno 4. 2. 2020. Následně městský úřad 4. 2. 2020 vypracoval rozhodnutí o přestupku, kde citované usnesení zmiňuje, a obě rozhodnutí 4. 2. 2020 odeslal. Žalobkyně se mohla proti usnesení bránit v odvolání, ale neučinila tak. Povinnost tvrzení a

povinnost důkazní ohledně nezbytnosti nařízení ústního jednání v daném případě měla žalobkyně. Správní orgány nemohly její důvody domýšlet. Správní orgán není povinen nařizovat ústní jednání vždy, když o to účastník řízení požádá, ale podle § 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZOP“) jen tehdy, když je to nezbytné k uplatnění práv obviněného.

11. **Žalobkyně v replice** namítala, že městský úřad asi za půl roku kontaktoval žalobkyni jedenkrát a označeného řidiče také jedenkrát, takže nepostupoval kvapně. Žalobkyně nezná důvody V. Z. k žádosti o nařízení ústního jednání, ale vymezila se proti jeho osočování a doložila přehled zaměstnanců od Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava-město (dále jen „OSSZ“), mezi nimiž je V. Z. uveden. Závěr o taktizování a obstrukčním jednání V. Z. nemá oporu ve spise ani v judikatuře. Šlo o jeho první omluvu. Městský úřad ho nemohl postihnout pokutou za nepodání vysvětlení. Pokud označený řidič na výzvu nereaguje, tím spíše má správní orgán povinnost pátrat dál po skutečném řidiči, pokud reaguje a má zájem se vyjádřit. Stěží se mohl vypravit bez předchozí domluvy na městský úřad a spoléhat se na to, že oprávněnou úřední osobu najde a ta bude mít na ústní jednání čas. Z písemného vyjádření V. Z. nevyplývá, že žádné relevantní informace neměl. Ústní podání vysvětlení je jediným vynutitelným způsobem, proto ho měl žalovaný předvolat. Žalovaný spekuluje, pokud uvádí, že rychlost musela být změřena správně. Takový závěr je v rozporu s poznatky přírodních věd. Každý přístroj může selhat, stejně jako člověk. Žalobkyně nemohla předložit důkaz, jakou rychlostí V. Z. jel, protože to neví. Není to pro ni ani relevantní. Žalobkyně nenamítá, že V. Z. se přestupku nemohl dopustit, ale nesouhlasí s tím, že má být za tento skutek postižena ona. Správní orgány nedovolily V. Z., aby předložil důkazy o tom, že k přestupku nedošlo a žalobkyně takový důkaz nemá. Žalovaný nemohl hodnotit výpověď svědka, kterou neprovedl. Pouze spekuloval, že výpověď V. Z. by nevedla ke zjištění řidiče. Sám žalovaný uznal, že V. Z. se v jiných věcech vyjadřoval a označil se za řidiče. Podle žalobkyně zřejmě měl svůj záměr, proč podat vysvětlení ústně. Nelze tyto věci srovnávat. Pokud žalovaný odkazuje na nepředloženou knihu jízd, mohl si ji obstarat sám. To neučinil. Podle žalobkyně není na věc přílehlavý rozsudek NSS č. j. 10 As 315/2018-32, protože žalobkyně uvedla správné údaje pana Vítězslava Zdeňka a ten nijak obstrukčně nepostupoval v této ani v jiných věcech.
12. Žalobkyně nemohla doplnit odvolání o to, jak byla nenařízením jednání zkrácena na svých právech, protože byla zasažena pandemií a především se snažila zachránit své podnikání poškozené prvním lockdownem a uzavřením státních hranic. Většina zaměstnanců žalobkyně pochází ze zemí mimo EU, jak prokazuje přiložený seznam zaměstnanců od OSSZ. Žalovaný nesprávně uvedl, že žalobkyně se proti usnesení o zamítnutí návrhu na ústní jednání neodvolala. Žalovaný odvolání zamítl 23. 6. 2020. Žalovaný uznal pochybení městského úřadu spočívající v tom, že nenařídil ústní jednání, přesto postup uznal jako zákonný. To znamená přesun celého řízení do odvolací fáze a porušení zásady dvojinstančnosti. Odkaz na rozsudek NSS č. j. 10 As 36/2019-33 je nepřipadný, neboť žalobkyně neuvedla celou argumentaci až v žalobě, naopak odvolací námitky se shodují v jádru se žalobními. Ústní jednání bylo těžištěm přestupkového řízení a bylo žalobkyni odepřeno.
13. **Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

14. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
15. Soud nepřisvědčil námitce, že městský úřad neučinil **nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku**.
16. Podle § 125f odst. 5 ZSP „*obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 (tj. přestupek provozovatele vozidla - pozn. soudu) projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazují, a*
 - a) *nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
 - b) *řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*“
17. K pojmu nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 5 ZSP se správní soudy vyjadřovaly opakovaně. Z judikatury NSS se podává, že správní orgány mají za účelem zjištění pachatele přestupku vyvinout dostatečné úsilí. Pachatele přestupku však není možné vypátrat vždy a správní orgány v tomto směru nemusejí vynakládat nepřiměřené úsilí. Zejména při zjevných obstrukcích soudy kladou relativně nízké požadavky na to, jaké kroky musí správní orgán učinit dříve, než zahájí správní řízení s provozovatelem vozidla (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 3. 2020, č. j. 9 As 331/2018-27, ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018-21, ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 231/2018-18, ze dne 4. 10. 2017, č. j. 8 As 146/2016-29, ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, a ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 As 204/2015-22, ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46).
18. Žalobkyně na výzvu městského úřadu podle § 125h odst. 1 ZSP uvedla, že „vozidlo měl předmětného dne v užívání pan V. Z., nar. X, trvale bytem X, doručovací adresa X“. Pan V. Z. na výzvu městského úřadu podle § 10 odst. 4 ZSP „ke sdělení skutečností potřebných k určení totožnosti řidiče vozidla“ sdělil doslova: „mám zájem se ve věci vyjádřit. Jak z vaší výzvy plyne, tak společnost S. B. U. s. r. o. Vám již sdělila totožnost řidiče, označila za řidiče mne. Jsem tedy přesvědčen, že byste po mně požadovat (pozn. soudu: chybělo další sloveso) podání vysvětlení, které však lze dle mého názoru podat jen ústně. Z tohoto důvodu žádám o předvolání k podání vysvětlení, kam se dostavím a poskytnu své vysvětlení k dopravnímu přestupku a vysvětlím, proč se o přestupek nejedná“. Poté městský úřad věc přestupku řidiče odložil podle § 76 odst. 1 písm. k) ZOP.
19. Soud souhlasí se správními orgány obou stupňů, že v posuzovaném případě šlo o obstrukce. To plyne z vyjádření žalobkyně, že vozidlo měl v užívání V. Z. a jeho vyjádření, že žádá o předvolání k podání vysvětlení, že se o přestupek nejedná, ve spojení s tím, že žalobkyně tak dle tvrzení žalovaného označuje jako pachatele přestupku pana V. Z. opakovaně, kdy se opět jedná o obstrukce (ve věcech citovaných žalovaným). Jednání žalobkyně společně s jednáním V. Z. bylo obstrukcí bez reálného obsahu a povinnost správních orgánů v takových případech pátrat po skutečném řidiči je výrazně oslabena, resp. zde není. Žalobkyně v replice ani dalším vyjádření proti tvrzení žalovaného o opakovaných obstrukcích nebrojila. Uvedení pana V. Z. na seznamu zaměstnanců na tom nemůže nic změnit. Jinými slovy, skutečnost, zda byl V. Z. zaměstnancem žalobkyně, v posuzovaném případě s ohledem na všechny okolnosti věci není třeba dokazovat, nemá

k věci vztah, protože žalobkyně neuvedla důvod, ani jinak nebyl zjištěn žádný důvod nebo pochybnost, proč takové dokazování provádět.

20. V posuzované věci je významné to, že soudu je pan V. Z. znám z věci, kde šlo o obstrukce – z věci sp. zn. zdejšího soudu 72 A 17/2018 (a navazujícího rozsudku NSS č. j. 5 As 355/2019-20) a z věci podle rozsudku NSS sp. zn. 1 As 239/2019. Šlo o věci, kde zástupcem v soudním řízení správním byl Mgr. Václav Voříšek a V. Z. v nich jednal jako zmocněnec Asociace pro poskytování právní ochrany z. s. NSS v rozsudku č. j. 5 As 355/2019-20 v bodě 16 vedl, že:

„Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho vlastní činnosti znám vysoký počet případů, kdy se Asociace, resp. zástupce žalobce Mgr. Václav Voříšek dopouštěli procesních obstrukcí (často ve spojitosti i s dalšími osobami, např. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, družstvo, ODVOZ VOZU s. r. o. či FLEET Control, s. r. o.), aby ztížili, popř. zcela znemožnili správním orgánům jejich činnost; viz zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2020, č. j. 10 As 384/2019 - 37, bod [14] a tam citovanou judikaturu. I v nyní projednávaném případě je zřejmé, že se jedná o obstrukční procesní taktiku. Zdejšímu soudu je totiž znám případ, o kterém rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 27. 1. 2020, č. j. 33 A 39/2018-29. Odvolací orgán v daném případě meritorně přezkoumal rozhodnutí, které Asociace napadla odvoláním. Zástupce žalobce následně v řízení u Krajského soudu v Brně požadoval zrušení rozhodnutí odvolacího orgánu právě proto, že k meritornímu přezkumu na základě odvolání vůbec dojít nemělo, a naopak mělo být odvolání zamítnuto jako nepřipustné. V důsledku takového postupu však nedojde ke zlepšení situace žalobce. V jiných případech (viz např. výše citovaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 5 As 86/2019-25) správní orgány nevydaly rozhodnutí poté, co jim Asociace podala za své klienty neúčinný odpor. Proti takovému postupu brojil zástupce žalobce prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Zástupce žalobce tak nepovažuje žádný z možných postupů správních orgánů za správný. Za takové situace má Nejvyšší správní soud pochybnosti o tom, že smyslem procesní strategie zástupce žalobce je skutečná ochrana klientů před nezákonnými rozhodnutími správních orgánů.“

21. Soud přisvědčuje proto žalovanému, že v daném případě šlo o obstrukční jednání a městský úřad nebyl povinen pokračovat v pátrání po řidiči vozidla a v souladu s § 76 odst. 1 písm. k) ZOP věc přestupku řidiče odložil. Z vyjádření V. Z. neplynula vůle sdělit údaje či předložit důkazy, které by skutečného řidiče vozidla v době spáchání přestupku odhalily. Ostatně, V. Z. žádné jméno řidiče městskému úřadu nesdělil, ani neuvedl žádné tvrzení a nenavrl žádné důkazy, které by objasnily, kdo byl řidičem vozidla v době spáchání přestupku.
22. Žalobkyni podle obsahu správního a soudního spisu nic nebránilo v tom, aby kontaktovala pachatele přestupku sama a aby předložila důkazy o jeho vině nebo se s ním dohodla na soukromoprávní odpovědnosti, pokud nechtěla sama nést finanční důsledky jeho protiprávního jednání (srov. rozsudek NSS č. j. 4 As 450/2019-36). NSS konstatoval v rozsudku č. j. 3 As 7/2014-21: *„stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami“.*

23. Neopodstatněná je **námítka, že městský úřad vydal rozhodnutí o vině žalobkyně předtím, než rozhodl o její žádosti o nařízení ústního jednání.** Soud zjistil ze správního spisu, že městský úřad doručil žalobkyni oznámení o zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla dne 13. 1. 2020. Dne 27. 1. 2020 žalobkyně zaslala městskému úřadu tuto žádost: „žádáme o nařízení ústního jednání, chceme se účastnit dokazování a ústně se vyjádřit“. Ve správním spise následuje usnesení ze dne 3. 2. 2020, kterým se citovaná žádost zamítá a rozhodnutí ze dne 4. 2. 2020, kterým městský úřad uznal žalobkyni vinnou ze spáchání projednávaného přestupku. Městský úřad zaslal žalobkyni 4. 2. 2020 v 13.45.06 h citované usnesení a téhož dne v 13.45.05 citované rozhodnutí. Žalobkyně proti oběma rozhodnutím podala 21. 2. 2020 odvolání. Žalobkyně blanketní odvolání proti usnesení o zamítnutí jmenované žádosti nedoplnila ani na výzvu městského úřadu. Odvolání nemělo odkladný účinek.
24. Žalovaná pak v rozhodnutí o odvolání zdůraznila, že k prokázání viny byly dostačující důkazy shromážděné ve spise a žalobkyně neuvedla, jaké zásadní skutečnosti či důkazy chtěla přednést na případném ústním jednání. Nařízení ústního jednání je na uvážení správního orgánu. Ve smyslu § 80 ZOP městský úřad nebyl povinen ústní jednání nařídit. Přestupkové jednání je ovládáno zásadami ústnosti a neveřejnosti. Žalobkyně nemusí realizovat své právo na vyjádření k obvinění jen na ústním jednání. Žalobkyně především neuvedla ani ve správním řízení, ani v soudním řízení správním žádný konkrétní důvod, proč je nařízení ústního jednání nezbytné k uplatnění jejích práv, a proto ji nijak nepoškodilo, že městský úřad ústní jednání nenařídil.
25. Ze zařazení do spisu se podává, že městský úřad nejdříve rozhodl o žádosti o nařízení jednání a teprve poté rozhodl o přestupku. Svědčí o tom i to, že městský úřad na straně 3 rozhodnutí o přestupku cituje usnesení o zamítnutí žádosti o nařízení jednání, protože jednání nebylo nezbytné ke zjištění stavu věci a k uplatnění práv žalobkyně. V popsáném postupu soud spatřuje pochybení městského úřadu v tom, že odeslal obě rozhodnutí současně. Avšak nešlo o vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (shodně rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 41 A 1/2020-40, bod 41). Vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí tím spíše, když žalobkyně v odvolacích a žalobních námitkách nepřesvědčila žalovaného ani soud, že by nemohla uplatňovat svá práva, že zde bylo něco, co nesneslo odkladu, že by nebylo možné písemné vyjádření, že zde byl opomenutý důkaz ap.
26. Podle § 80 odst. 1 a 2 věty první a druhé ZOP *(1) správní orgán může nařídit ústní jednání. (2) Správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen.*
27. Žalobkyně byla o svém právu požádat o nařízení ústního jednání poučena na straně 2 oznámení o zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla.
28. O vadu řízení, která má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, by se jednalo tehdy, jestliže by městský úřad o žádosti o nařízení ústního jednání vůbec nerozhodl (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 33 A 59/2018-68, část D). Tak tomu však v posuzované věci nebylo. Nešlo tedy o situaci podle rozsudku NSS, č. j. 2 As 322/2016-39, kdy by bylo rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo namítané porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku namítaného porušení jiný, a navíc nejen

jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo (zde mělo jít o vadu řízení spočívající v nesdělení jmen úředních osob).

29. Podkladem rozhodnutí byly pouze listinné důkazy shromážděné Městskou policií Valašské Meziříčí. Žalobkyně po celou dobu správního řízení (včetně odvolacího) nevyužila svého práva nahlédnout do spisu podle § 38 správního řádu. Žalobkyně v průběhu celého správního řízení, a dokonce ani v průběhu soudního řízení správního nenavrhla provedení jakýchkoli důkazů. Přitom u správního trestání zde není koncentrace řízení a žalobkyně mohla námitky uplatňovat po celou dobu do vydání konečných rozhodnutí. Tím, že žalobkyně svou žádost o nařízení ústního jednání nikdy neodůvodnila, nemohla ani vyvolat povinnost městského úřadu ústní jednání nařídit. Nařízení ústního jednání není povinné jako za předcházející právní úpravy (podle zákona č. 200/1990 Sb.), ale podle § 80 ZOP je fakultativní (srov. rozsudky NSS ze dne 13. 5. 2020, č. j. 10 As 127/2020-54, bod 16, a ze dne 1. 10. 2021, č. j. 9 As 185/2021-31, bod 21). Městský úřad a žalovaný tedy nepochybily, když dospěly k právnímu závěru, že blanketní žádost o nařízení ústního jednání byla zcela nedůvodná. Žalobkyně nepožadovala veřejné jednání ani v soudním řízení správním.
30. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány přestupek řidiče prokázaly záznamem z ověřeného rychloměru, který byl pořízen automaticky. Nebyly zde žádné okolnosti vylučující odpovědnost řidiče, který ostatně nebyl zjištěn. Soud neshledal v postupech městského úřadu a žalovaného namítané vady, a proto napadené rozhodnutí shledal jako souladné se zákonem. Správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se zákonem, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 24. května 2022

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně